

שי דהרי חושש שהפכנו לווירוס של הטבע, שמתמש בהרבה יותר מהנחוץ ומשליך לאשפה כמויות ענק של חומרים שניתן לעשות בהם שימוש חוזר. כדי לתקן במקצת את המצב הוא אוסף הפצעים ישנים ומשתמש בהם כדי ליצור רהיטים ופריטים חדשים שיש מאחוריהם סיפור

רהיטים שהחומר שלהם מספר את סיפור גלגולו. שי דהרי ורהיטים שעיצב

עד לפני כשלוש שנים שי דהרי היה הבעלים של חברה להדרכות בנושא חברה וקהילה. "נהנתי ממה שעשיתי, אבל לא הרגשתי שאני נמצא בדיוק במקום שבו אני רוצה להיות", הוא מספר. "נושא האמנות בער בי כל השנים, אבל לא הצלחתי לראות איך אני יכול להתפרנס מזה. לפני שלוש שנים חליתי במחלת פרקים שהשבייתה אותי למשך ארבעה חודשים. בתקופה ההיא היה לי זמן לחשוב ולעשות ריסט' על החיים. הבנתי שאני חייב ללכת אחרי החלום, כי הזמן אוזל וחלומות צריך להגשים. התשוקה שלי ליצור לא הניחה לי, וכשהחלמתי התחלתי לייצר רהיטים בסטודיו שלי, Shaycle Design. נושא הסביבה גם הוא בנפשי, ולכן שילבתי בין השניים והפכתי למעצב של רהיטים מחומרי גלם ממוחזרים. אני מפיח חיים בחומרי גלם שנזרקים, נטמנים או נגרסים אל מותם. הבזבוז הזה חורג אותי. אני חושב שהפכנו להיות הוירוס של הטבע: אנחנו אוכלים ללא הבחנה, משתמשים וזורקים וצורכים הרבה יותר ממה שאנחנו באמת צריכים. ההשראה למה שאני עושה היום מגיעה מהחומר עצמו. אין שום היגיון בהשלכה של חומרי גלם איכותיים לאחר שימוש חד פעמי. העץ כבר נכרת, אז למה לא לעשות בו עוד שימוש ולהציל את העולם מפסולת מיותרת? יתרה מזאת, עץ שעברו עליו השנים נראה מעניין יותר. הצלקות והפגמים מספרים סיפור, והסיפור הזה נכנס לתוך הבית יחד עם הרהיט, גם אם אנחנו לא יודעים את פרטיו. עץ לא מתקלקל עם השנים, הוא רק משתבח. ממש כמו בני אדם."

איפה אתה מוצא רהיטים ישנים או חומרי גלם?

"לשמחתי, יש היום הרבה מאוד אספנים של חומרי גלם שאבד עליהם הכלת. לפעמים אני קונה תריס ישן או דלת לארון שאני מייצר, אבל רוב חומרי הגלם מגיעים אליי ממפעלים. מדי פעם אני גם עושה סיבוב מאבלות - זה אחד הביזיונים המועדפים עליי, וכמובן שאני אוסף דברים מהרחוב. לא תאמיני איזה כמויות של עץ נזרקות לרחוב."

בנוסף לעץ אתה יוצר גם באמצעות בלוני גז.

"כמה ימים לאחר שפתחתי את הסטודיו שלי ראיתי טרקטור שעורם ערימת זבל. הבחנתי במאות מיכלי גז. עצרתי את הטרקטוריסט וביקשתי בנימוס שיאפשר לי לאסוף את המיכלים האלו לפני שהוא מועך אותם לגמרי. המחשבה שהושקעו בפרויקט האלה מאמץ, אנרגיה ומשאבי יקום וכל אלו נטמנים ונזרקים לא הניחה לי. חקרתי קצת את הנושא וגיליתי שמיכלים כאלו נזרקים לזבל מדי יום, ובכמויות בלתי נתפסות. הופתעתי לגלות שגם אספני הברזל לא מעוניינים בחומר הגלם הזה: כיוון שיש לו נפח גדול אבל משקלו נמוך, לא משתלם להם לאסוף אותו. ניסיתי לחשוב מה ניתן לעשות מהמיכלים כדי שימשיכו לגלגול חיים חדש, עשיתי סיעור מוחות עם המון אנשים, ובסוף החלטתי להפוך אותם לאהילים. לקח לי זמן רב לפתח את האב-טיפוס, והיום גופי התאורה האלה יצאו לייצור סדרתי. הייתה לי גאווה מיוחדת כשעשיתי משלוח של גופי תאורה לניו יורק, שם הם התקבלו במחאות כפיים סוערות."

איך היית מגדיר את הסגנון העיצובי שלך?

"אני מאוד אוהב רהיטים פשוטים, שהחומר שלהם מספר את סיפור גלגולו. הפילוסופיה שלי גורסת שהיפי נמצא בפגמים. אף נשרי הוא אמיתי, הוא חלק מהנדסת הטבע והוא גם עושה את האדם. כך גם הרהיטים שלי: אני לא אוהב פריטים פלסטיים או נקיים."

מנורות ממכלי גז. נזרקים לזבל בכמויות בלתי נתפסות

תמונות: דניאל גולדברג, רינה ליליאן, אילן ליליאן